

Wahyu babagan Gusti Yesus Kristus - Nomer Wolulas

Dosa-dosaning para bapa

Jeff Pippenger

2023-11-19

Ing taun 1856, Adventisme Millerit kang sadurunge kalebu Philadelphia diidentifikasi déning James lan Ellen White minangka Laodikia. Sawisé iku James White wiwit nglantaraké piweling Laodikia marang gerakan mau lumantar Review and Herald. Ing terbitan sing padha, ing taun sing padha, pepadhang kang saya tambah ngenani “pitu mangsa” ing Imamat rolikur uga katampilaké sajroning runtutan wolung artikel déning Hiram Edson, kang déning kulawarga White diajeni banget nganti putra kapisané dijenengi manut asmané. Runtutan iku dipungkasi kanthi janji yèn bakal dirampungaké ing tembé, nanging sawisé iku ora tau muncul manèh. Ing titik transisi sajroning gerakané malaékat kapisan, saka Philadelphia menyang Laodikia, gerakan mau kesandhung déning “pitu mangsa” ing Imamat rolikur, kang makili “ramalan wektu” kang kapisan piyambak, sing malaékat-malaékaté Allah wis nuntun William Miller supaya nyumurupi lan martakaké.

“pitung wekdal” iku minangka watu pojok utama saka dhasaring padalemané golongan Millerit. Saben pralambang kenabian ngenani dhasar suci iku minangka pralambang bab Kristus, awit ora ana dhasar liyané kang bisa dilebokaké saliyané Kristus.

Amarga ora ana wong siji waé bisa masang dhasar liya kajaba dhasar kang wis kaedegake, yaiku Yesus Kristus. 1 Korinta 3:11.

Kristus ora mung dadi landhesan, Panjenengané uga watu landhesan kang ditampik déning para tukang yasa lan sawisé iku dadi watu sing marakake wong-wong padha kesandhung. Panjenengané iku watu kang ing pungkasané dadi watu pucuking pojok. Ing sajarah Millerit, “pitung kaping” iku minangka pralambang saka watu pojok mau.

Kristus netepakaké prajanjian karo wong akèh sajroning sewulan pitung dina. Struktur ramalan “pitung wekdal” marang karajan lor Israèl (kang wis dipunidèntifikasi déning Hiram Edson ing wolung artikel ingkang dereng rampung) ngasilaké struktur ingkang sami persis kaliyan minggu ramalan ingkang lumantar punika Kristus netepakaké prajanjian minangka panggeneping Daniel bab sanga, ayat selikur pitu. Minggu nalika Kristus nglumpukaké Israèl punika sami persis strukturipun kaliyan minggu nalika Kristus nyebaraken Israèl. Panyebaran Israèl kuna punika kalih èwu gangsal atus kalih dasa taun, lan panglumpukan Israèl rohani punika kalih èwu gangsal atus kalih dasa dinten. Panjenenganipun nglumpukaké Israèl supados netepakaké prajanjian, lan Panjenenganipun nyebaraken Israèl amarga pasulayaning prajanjianipun. Ngenali “pitung wekdal” minangka watu dhasar candhi Millerit punika salaras sampurna kaliyan ngenali Kristus minangka watu dhasar. Nolak watu punika tegesipun nolak Kristus.

Nalika Kristus, ing taun 1856, kaping pisanan sajroning sajarah Kristen, jumeneng lan ngethok lawang Laodikia, Panjenengané ngudi ngasilaké panambahan kawruh tumrap watu sandhungan kang para tukang bangunan wus arep nyingkiraké. Pitung taun sawisé iku, utawa manawa panjenengan kersa ngandika mangkono, rong ewu limang atus rong puluh dina simbolis sawisé iku, Adventisme Laodikia nutup lawang iku. Kanthi susah, Adventisme nolak ndeleng panambahan kawruh mau. Watu kang ndadèkaké kowé kesandhung iku yaiku watu kang ora kokdeleng, nanging watu iku tetep ana ing kono.

Umat-Ku padha katumpes amarga kurang kawruh; marga sira wis nampik kawruh, Aku uga bakal nampik sira, supaya sira ora dadi imam-Ku maneh; awit sira wis lali marang angger-anggering Allahira, Aku uga bakal nglalèkaké anak-anakira. Hosea 4:6.

Paukuman “pitung wektu” tumrap karajan kidul, yaiku Yehuda, kawiwitan ing taun 677 SM lan rampung ing tanggal 22 Oktober 1844, bebarengan karo rong éwu telung atus taun ing Daniel pasal wolu, ayat patbelas. “Pitung wektu” iku minangka bagéan saka ramalan iku dhéwé sing wis diidhèntifikasi minangka “dhasar lan cagak utama” gerakan Advent. Dhasar lan cagak utama Adventisme kawujud ing wektu sing pas padha karo sawatara ramalan liyané. “Pitung wektu,” rong éwu telung atus dina, Maleakhi pasal telu, Daniel pasal pitu, ayat telulas, lan pasemon ing Matius rong puluh lima bab sepuluh prawan, kabèh padha kawujud ing tanggal 22 Oktober 1844. Tanggal 22 Oktober 1844 iku tanggal dhasar gerakan Advent, lan gegandhèngan karo tanggal iku, mung ana siji pepakon sing tau diidhèntifikasi.

Malaékat kang dakdeleng ngadeg ing sandhuwuring segara lan ing sandhuwuring bumi iku ngangkat tangané marang langit, banjur sumpah demi Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, kang nitahaké langit lan samubarang kang ana ing njeroné, lan bumi lan samubarang kang ana ing njeroné, lan segara lan samubarang kang ana ing njeroné, yèn wektu ora bakal ana manèh. Wahyu 10:5, 6.

Sadhèrèk White ngenali malaékat ing Wahyu pasal sepuluh, sing ngadeg ana ing dharatan lan segara, minangka Gusti Yésus Kristus.

“Malaékat kang gagah prakosa sing maringi piwulang marang Yohanes iku ora liya tinimbang Yesus Kristus piyambak. Nalika Panjenengané nancepaké sikil tengené ing sagara, lan sikil kiwa-Né ing dharatan, iku nuduhaké pérangan kang lagi ditindakaké déning Panjenengané ing adegan-adegan pungkasan saka pasulayan agung karo Iblis. Kalenggahan iki mratandhakaké kakuwasan lan wewenang-Né kang paling luhur tumrap saklumahing bumi.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 971.

Kristus njupuk kalenggahan ngadeg ing sadhuwuring segara lan bumi kanggo makili wewenang-Nya kang paling luhur. Panjenengane banjur ngangkat astanipun lan dhawuh bilih “wektu ora bakal ana manèh.” Kristus lagi mlebet ing prajanjian karo para Millerit lan Panjenengane maringi dhawuh siji marang wong-wong mau, kaya dene Panjenengane maringi dhawuh marang Abraham nalika Panjenengane mlebet ing prajanjian karo dheweke. Panjenengane dhawuh marang Abraham supaya nyunati anak-anak lanang. Nalika Panjenengane mlebet ing prajanjian karo umat pilihan ing sajarahé Musa, Panjenengane

maringi akèh dhawuh, lan dhawuh-dhawuh mau kalebu pituduh bilih mung para imam kang kena ndemèk pethi prejanjian. Panjenengane ngangkat astanipun lan supaos ing tanggal 22 Oktober 1844, bilih wektu kenabian ora kena maneh dilebokaké ing wangsit-wangsit Kitab Suci. Gusti Yesus sampun nyariosaken prakara “wektu-wektu lan mangsa-mangsa” nalika Panjenengane minggah menyang swarga ing méga para malaikat, mangkono iku dados pralambang minggahé saksi loro minangka panji. Apa kang didhawuhaké Panjenengane nalika iku ana gegayutané karo “wektu-wektu lan mangsa-mangsa.”

Nalika wong-wong mau wis padha nglumpuk bebarengan, padha takon marang Panjenengane, mangkene: Gusti, punapa ing wekdal punika Paduka badhe mulihaken malih karajan dhateng Israèl? Panjenengane banjur ngandika marang wong-wong mau: Dudu wewenangmu kanggo mangerteni wekdal utawa mangsa, kang wus katetepake dening Sang Rama ana ing pangwasanipun piyambak. Nanging kowé bakal nampani kakuwatan, sawisé Roh Suci rawuh marang kowé; lan kowé bakal dadi seksi-seksiku ana ing Yérusalèm, lan ing saindenging Yudéa, lan ing Samaria, nganti tekan pucuking bumi. Para Rasul 1:6–8.

Gusti Yésus ora ngandika manawa ora ana wektu lan mangsa, awit lumantar Suléman Panjenengané wus netepaké yèn ana “wektu lan mangsa.”

Kanggo samubarang prekara ana mangsané, lan ana wektuné kanggo saben ancas ing sangisoré langit: Pangandharing Preacher 3:1.

Ana “wektu lan mangsa” ing sajroning cathetan Kitab Suci kang dadi paseksi tumrap Palmoni, Sang “Pangetang Ajaib”, nanging wiwit tanggal 22 Oktober 1844, umat Allah wis diprentah supaya aja pisan maneh ngaturaké piweling kenabian kang digantungaké marang wektu. Pituturé Gusti Yesus marang para murid sakdurungé Panjenengané munggah nggambaraké sajarah sakdurungé umat-Né kang wis disucekaké kaangkat minangka panji ing Wahyu pasal sewelas, lan iku cocog karo parentah kang Panjenengané paringaké tanggal 22 Oktober 1844. Ing tanggal dhasar Adventisme, Kristus maringaké parentah manawa ora kena ana manèh piweling kenabian kang dhedhasar wektu, lan nalika Panjenengané minggah, kang dadi pralambang tumrap munggahé saksi loro ing Wahyu sewelas, Panjenengané mbalèni parentah mau.

“Sumangga sadaya sedherek-sedherek kita, priya lan wanita, padha waspada marang sapa wae kang arep netepake wektu tumrap Gusti nindakaké panggenaping pangandikané gegayutan karo rawuhipun, utawa gegayutan karo janji liya apa waé kang sampun Panjenengané tindakaké kang kagungan wigati mirunggan. ‘Dudu kagunganmu sumurup marang wektu-wektu utawa mangsa-mangsa, kang sampun katetepaké déning Sang Rama ana ing kuwasa-Nipun piyambak.’ Para guru palsu bisa uga katon banget sregep tumrap pakaryaning Allah, lan bisa ngentèkaké sarana kanggo ngaturaké téyori-téyoriné ana ing ngarepé jagad lan gréja; nanging amarga padha nyampur kaluputan karo kayektèn, pawartané iku pawarta kang ngapusi, lan bakal nuntun jiwa-jiwa menyang dalan-dalan kang kleru. Wong-wong mau kudu diadhepi lan ditentang, dudu amarga wong-wong mau iku wong ala, nanging amarga wong-wong mau

iku para guru kang mulang kasalahan lan padha ngupaya masang cap kayektèn marang kasalahan.” Testimonies to Ministers, 55.

Suster White cetha ngandika manawa kita ora bakal nate nduwèni pesen bab wektu sing netepaké apa waé kang nduwèni teges mligi, ora mung Bab Rawuhipun kaping Kalih. Ramalan wektu, kang dadi tema gerakan Millerite, rampung ing tanggal 22 Oktober 1844, lan siji-sijiné dhawuh kang magepokan karo tanggal dhasar iku yaiku manawa wektu aja nganti tau dipigunakaké manèh sajroning panyajianing pesenipun Gusti Allah.

Ing wiwitaning gerakan malaekat kapisan, ing titik pas nalika dumadiné transisi saka Filadelfia menyang Laodikia, pepadhang sing saya tambah diparingaké ngenani kayektèn dhasar saka gerakan Millerit. Pitung taun sawisé kuwi, utawa rong èwu limang atus rong puluh dina simbolis sawisé kuwi, utawa sawisé sawijining “pasamunan,” ing taun 1863, watu dhasar saka “pitu kaping” disisihaké déning para tukang yasa.

Ing gerakan pungkasané malaékat katelu, ing titik pas peralihan saka Laodikia menyang Filadelfia, diwènèhaké sawijining ujian kang nyakup pangakèn dosa-dosané para leluhur. Ujian tumrap dhasar para leluhur iku yaiku “pitu kaping,” kang dadi watu dhasar wong-wong mau. Apa gerakan pungkasan iku bakal nglirwakaké pepakon siji-sijiné kang kagandhèng karo tanggal dhasar iku, kaya para leluhuré wus nglirwakaké watu dhasaré?

Inggih. Temtu piyambakipun sami nindakaken punika. Sami mbaleni dosa-dosanipun para leluhuripun.

Para leluhuré padha ora nglakoni dosa ing tanggal dhasar iku, awit saliyané prekara-prekara liyané, ing tanggal dhasar iku padha isih dadi wong-wong Filadelfia. Para leluhuré padha gagal ing pacoban dhasaré nalika padha malih dadi Laodikia lan nolak “pitung kaping” bebarengan karo pepadhangé sing saya tambah.

Kagagalan dhasar wong-wong mau ing taun 1863, didhisiki déning pitung taun Kristus ngetok lawang atiné wong-wong mau sing Laodikia. Pitung taun iku minangka pralambang saka “pitung mangsa” lan saka “pasamunan.” Sawisé mangsa “pasamunan” saka taun 1856 nganti 1863, wong-wong mau gagal ing pacoban dhasaré.

Ing kuciwaning pangajab kapisan sajroning gerakan malaékat katelu, umaté Gusti Allah padha nglakoni dosa, marga padha nampik pepakon siji-sijiné kang langsung gegandhèngan karo tanggal dhasar. Wong-wong mau milih nglebokaké ramalan wektu menyang pesen kenabian, nalika satemené padha wis mangerténi luwih becik. Kanthi mengkono, wong-wong mau mbalèni dosané Musa, yaiku nglirwakaké nyunat anaké lan dosané Uzza nalika nyentuh pethi perjanjian, sawijining prakara kang wis dingertèni déningé manawa iku dilarang tumrap dhèwèké. Gerakan malaékat katelu nindakaké apa kang wis dingertèni déningé ora bener! Manawa ana wong kang kepéngin nutupi kasunyatan iku nganggo cat, mula gunakna sisané cat sakaleng kuwi, kanggo nutupi bebener manawa Musa lan Uzza loro-loroné padha dosa lan ngetokaké pambrontakan marang karsané Gusti Allah nalika wong loro mau dadi pralambang kuciwaning pangajab kapisan saka garis reformasi kang

pungkasan banget ing antarané kabèh—garis reformasi kang dadi tujuwan pratandha tumrap sakabèhé garis reformasi. Gambaran-gambaran bab kuciwaning pangajab kapisan ing garis-garis reformasi ngemot tetandhané Alfa lan Omega, lan cathetan ing sajroné kuwi kanggo paédah umaté Gusti Allah, senajan umaté Gusti Allah nampik kanggo oleh paédah saka iku.

Obahaning malaékat kang kapisan diparingi wektu pitung taun, kang dadi pralambang ara-ara samuné “pitung mangsa,” supaya nampani piwulang Laodikia bebarengan karo pepadhangé “pitung mangsa.” Paukumaning “pitung mangsa” iku paukuman awujud kacidhuk metu saka cangkemé Pangéran. Ing taun 1863, wong-wong mau mbalèni pakaryan mbangun manèh Yérikho, sawijining pakaryan kang ngemot “ipat-ipat.” Pitung taun saka 1856 nganti 1863 iku minangka gambaran alit bab pambrontaké para leluhur saka dosané Israèl kuna kang ndhatengaké paukuman “pitung mangsa” marang wong-wong mau. Israèl modern mbalèni dosa-dosané para leluhuré ing taun 1863.

Gerakane malaékat katelu gagal ngliwati ujian saka kuciwa kang kapisan, kaya dene Musa lan Uza uga gagal. Banjur wong-wong mau dipatèni ana ing lurung-lurung sajrone mangsa “ara-ara samun” telung dina setengah. Saiki wong-wong mau lagi kawangun dadi badan-badan lumantar swarané Sang Panglipur. Swarané Sang Panglipur lagi kaparingaké lumantar “swara” ing ara-ara samun, lan saiki wong-wong mau lagi diadhepaké marang ujian, dudu babagan netepaké wektu, nanging babagan “pitu mangsa.” Wong-wong mau wis tau gagal ing ujian netepaké wektu.

Wong-wong mau ora lagi diuji apa padha pracaya manawa “pitung wektu” iku sawijining kayekten sing sah, awit sadurunge padha wis maringi paseksi manawa padha nampani “pitung wektu” iku minangka ramalan kang sah. Padha wis ngakoni pracaya marang ramalan panyebaran sajrone rong ewu limang atus rong puluh taun. Nanging bisa uga padha durung sumurup manawa ana pepadhang pangujian anyar bab “pitung wektu.” Padha lagi ngadeg ana ing papan panggonane para leluhure nalika taun 1856. Pepadhang anyar iku yaiku manawa telung dina satengah ing Wahyu sewelas iku, ora mung ngenali Révolusi Prancis, nanging saiki uga dadi kasunyatan kayekten jaman saiki.

Apa pambukane sajarah kang kasamunari bab pitu gludhug, lan pambukane meterai kapitu, satemene iku loro seksi kang nandhakake yen Wahyu Yesus Kristus saiki lagi kabikak? Manawa mangkono, apa satemene bener yen sakabèhé kitab Wahyu iku ngandharake bab dina-dina wekasan? Manawa iku bener, apa telung dina setengah iku makili mangsa ngentèni ing pasemon para prawan? Manawa mangkono, apa tambane “pitu kaping” satemene makili sawijining dhawuh kang kudu katetepake déning wong-wong kang melu ing ramalan Nashville tanggal 18 Juli 2020?

Wah! Ana sawijining ujian tumrap kowe! Apa wong-wong sing tangi lan nyadhari yèn padha ana ing mangsa panantèn iku, saestu kudu mratobat saka dosa-dosané dhéwé lan dosa-dosané para leluhuré ing pungkasaning telung dina setengah iku? Apa pancèn sawijining dosa yèn nglirwakaké dhawuh supaya ora nganggo wektu ing sawijining ramalan?

Kanggo wong-wong kang njupuk pendirian manawa ramalan Nashville kang kabukten gagal kuwi piye bae minangka karsanipun Gusti Allah, lan sawisé kuwi padha nyoba netepi pratelan mau, aku arep nambah sawijining paniten manèh, saliyané dosa nggunakaké wektu ana ing ramalan-ramalanipun Gusti Allah. Apa kang kelakon ing ramalan palsu bab Nashville kuwi ora mung minangka sawijining pratandha pambrontakan marang dhawuhipun Kristus ing taun 1844, nanging uga minangka tumindak kang ngandhani wong-wong ing njaban Adventisme manawa ramalan-ramalan kang kapanggih ana ing Rohing Ramalan kuwi cacad. Iku dadi rereged tumrap seratan-seratan Rohing Ramalan. Iku maringi bukti tumrap wong-wong ing donya manawa seratan-seratanipun Ellen White padha wigatiné karo seratan-seratanipun Joseph Smith, utawa Nostradamus. Tembung-tembungipun Ellen White kang aji banget wis dirusak déning tembung-tembung nistha saka pambrontakan kita. Iku dudu mung pambrontakan marang Kristus, kang iku Sabdaning Allah, nanging ing wektu kang padha uga pambrontakan marang Rohing Ramalan. Yokanan dianiaya ing pulo kang kasebut Patmos, dudu amarga dhèwèké ngunggulaké pamanggihé manungsa ngluwihi Kitab Suci lan Rohing Ramalan, nanging amarga dhèwèké manut marang saksi loro mau.

Aku, Yokanan, kang uga dadi sadulurmu, lan mitra ing sangsara, lan ing Kraton lan kasabaraning Yesus Kristus, ana ing pulo kang kasebut Patmos, marga saka pangandikaning Allah, lan marga saka paseksening Yesus Kristus. Wahyu 1:9.

Kita mbaleni dosa rama kita, Musa, nalika kuciwa kita kang kapisan, lan iki prelu kita ngakoni. Iki prelu kita ngakoni, awit saiki kita wis ana ing 1856. Saiki ana pepadhang anyar bab “pitung mangsa,” kaya dene nalika semana. Saiki kita ana ing masa transisi saka Laodikia menyang Filadelfia, kaya dene gerakan wiwitan ana ing masa transisi saka Filadelfia menyang Laodikia ing taun 1856. Ing taun 1856, para rama kita mungkasi penerbitan tambahing kawruh ngenani “pitung mangsa.” Bisa uga kita ora bakal bisa mungkasi penerbitan pepadhang iku, nanging mesthi kita bisa nutup lawanging ati kita marang pepadhang iki. Kita bisa ndadekake kaya para pembangun Advent Hari Ketujuh kang asli, kaya-kaya watu iku sajatine ora ana ing kono, lan terus kesandhung marang iku. Masalah kita yaiku manawa kita ora nduweni wektu luwih saka satunggal abad kanggo ndhelikake sirah kita ana ing wedhi, amarga pangadilan-pangadilan wis wiwit kaleksanan.

Manawi kita nglilakaké Alpha lan Omega mulang kita kanthi asas manawa pungkasaning sawijing prakara digambarake déning wiwitaning prakara iku, kita bisa kanthi gampang mirsani bilih Alpha lan Omega saèstu nedahaké manawa ramalan Nashville wis ditipèkké déning para leluhur kita. Nalika kita ngakoni kayektèn punika, kita banjur bakal kaadhepi déning kasunyatan manawa wiwit saka ramalan iku, saben upaya kanggo ngasilaké sawenèhing logika manungsa guna mbeneraké ramalan sing gagal iku ora liya mung godhong anjir. Banjur kita bakal mirsani manawa Gusti Allah boten lumampah bebarengan karo kita nalika kita ana ing tanahing satru. Panjenenganipun wus ana ing kono, nanging namung ing pangertèn bilih Panjenenganipun sampun ngetuk lawanging ati, ngupaya mlebet. Manawi godhong anjir saka logika manungsa dipunbusak, mila kita mbokmenawa ugi bakal mirsani

manawa panyélakan, utawi logika manungsa sing cacat kang sampun kita ginakaké kanggo mbeneraké ramalan Nashville, punika dados bukti bilih kita sampun lumampah nalisir Kristus.

Ing taun 1856, Adventisme Filadelfia malih dados Laodikea, lan padha mangertos prakara punika. Gusti negesaken punika lumantar pangandikanipun nabi wadon lan garwanipun. Jumeneng wonten ing lawanging manah-manah Laodikea punika, Kristus nyaosaken badhé lumebet lan nedha bebarengan kaliyan wong-wong mau. Panganan ingkang Panjenenganipun gadhah kanggé dipundhahar nalika nedha punika inggih punika watu dhasar saking “pitung kaping.” Wong-wong mau nampik.

Ing taun 2023, obahing pungkasan saiki lagi ngliwati wates saka Laodikia tumuju Filadelfia, awit pasamuwan kang kawolu iku kalebu saka pitu pasamuwan mau. Gusti, Alfa lan Omega, wis netepake prakara iki lumantar pangandikane kang “bebener.” Kristus saiki ngadeg ana ing lawang wong-wong kang balung-balung garingé mentas mati, nyawisake rawuh mlebu lan nedha bebarengan karo wong-wong mau, lan panganan kang kersa Panjenengane enggo sesarengan iku padha persis karo panganan kang wus Panjenengane upayaake kanggo dipangandikakake bebarengan karo para leluhuré ing taun 1856. Iki dudu mung prakara dhasar-dhasaré piwulang bab “pitu mangsa,” kaya tumrape para leluhuré ing taun 1856. Ora, iki iku tamba kang pait saka “pitu mangsa,” lan tamba iku mbutuhake andhap-asor kang asring angel diuntal.

Pangandikané Pangéran tumuli rawuh manèh marang aku, ngandika: Hé anaking manungsa, kandhaa marang pangerané Tirus: Mangkéné pangandikané Pangéran Allah; Amarga atimu dadi gumunggung, lan kowé wis ngandika: Aku iki Allah, aku lenggah ing dhamparé Allah, ana ing satengahing segara; nanging satemené kowé iku manungsa, dudu Allah, sanadyan kowé ndadèkaké atimu kaya atiné Allah. Lah, kowé luwih wicaksana tinimbang Dhaniël; ora ana prekara rahasia siji waé sing bisa didhelikaké saka kowé. Yehezkiel 28:1-3.

Mbokmenawa kita sing mèlu ing ramalan Nashville iku luwih wicaksana tinimbang Daniel?

Ing taun kapisaning pamarentahané, aku, Daniel, sumurup saka kitab-kitab bab cacahing taun, kang bab iku pangandikané Pangéran wus rawuh marang Yérémiya nabi, yèn Panjenengané bakal nyampurnakaké pitung puluh taun tumrap karusakaning Yérusalèm. Banjur aku ngadhep manahku marang Pangéran Allah, kanggo nggolèki Panjenengané lumantar pandonga lan panyuwun, kanthi pasa, nganggo bagor, lan awu. Lan aku ndedonga marang Pangéran Allahku, sarta ngakoni dosaku, banjur matur: Dhuh Pangéran, Allah ingkang agung lan nggegirisi, ingkang netepi prejanjian lan sih-kadarman tumrap wong-wong kang tresna marang Panjenengané lan tumrap wong-wong kang netepi dhawuh-dhawuhé; kawula sampun nglampahi dosa, sampun nindakaké piala, sampun tumindak awon, lan sampun mbalela, yaiku kanthi nyimpang saka pepakon-panjenengan lan saka paukuman-panjenengan. Kawula ugi boten mirengaken para kawula-panjenengan, yaiku para nabi, ingkang ngandika atas asma Panjenengan dhateng para ratu kawula, para panggedhé kawula, para leluhur kawula,

lan dhateng sakèhé rakyat ing nagari. Dhuh Pangéran, kabeneran punika kagungan Panjenengan, nanging tumrap kawula punika isin rai, kados ing dinten punika; tumrap tiyang-tiyang Yéhuda, tumrap para pendhudhuk Yérusalèm, lan tumrap sakèhé Israèl, ingkang celak lan ingkang tebih, ing sakèhé nagara papan Paduka sampun nyebaraken wong-wong mau, awit saka kaluputanipun ingkang sampun kalampahan dhateng Panjenengan. Dhuh Pangéran, tumrap kawula punika isin rai, tumrap para ratu kawula, para panggedhé kawula, lan para leluhur kawula, awit kawula sampun nglampahi dosa dhateng Panjenengan. Sih-piwelas lan pangapunten punika kagunganipun Pangéran Allah kawula, sanadyan kawula sampun mbalela dhateng Panjenenganipun; lan kawula ugi boten manut dhateng swaranipun Pangéran Allah kawula, supados lumampah wonten ing angger-anggeripun, ingkang sampun dipun wastani wonten ing ngajeng kawula lumantar para kawula-panjenengan, yaiku para nabi. Inggih, sakèhé Israèl sampun nerak angger-angger-panjenengan, malah kanthi nyimpang supados boten manut swara-panjenengan; mila ipat-ipat punika kawutahaken dhateng kawula, lan sumpah ingkang kaserat wonten ing angger-anggeripun Musa, kawulanipun Allah, awit kawula sampun nglampahi dosa dhateng Panjenenganipun. Lan Panjenenganipun sampun netepaken pangandika-panjenenganipun, ingkang sampun dipunandikakaken nglawan kawula lan nglawan para hakim kawula ingkang ngadili kawula, kanthi ndhatengaken piala ingkang ageng dhateng kawula; awit wonten ing sangandhaping langit kabèh boten naté kalampahan kados ingkang kalampahan tumrap Yérusalèm.

Kaya kang katulis ana ing angger-anggeré Musa, sakehé piala iki wis tumeka marang aku kabèh; nanging aku kabèh ora ngaturaké pandonga ana ing ngarsané Pangéran Allah kita, supaya aku kabèh padha mratobat saka kaluputan kita, lan mangerti kayektèn Paduka. Mulane Pangéran wus nggatèkaké piala mau, sarta ngedhatengaké marang aku kabèh; awit Pangéran Allah kita iku adil ana ing sakehé pakaryan kang katindakaké déning Panjenengané; amarga aku kabèh ora ngrungokaké swarané. Lan sapunika, dhuh Pangéran Allah kawula, ingkang sampun ngentasaken umat Paduka saking tanah Mesir kalawan asta ingkang rosa, lan sampun ndadosaken asma Paduka misuwur, kados ing dinten punika; kawula sampun damel dosa, kawula sampun tumindak awon. Dhuh Pangéran, miturut sakehé kaadilan Paduka, kawula nyuwun, mugi bebendu lan mulat-mulat Paduka kapundhut saking kutha Paduka, Yerusalem, gunung Paduka ingkang suci; awit marga saka dosa-dosa kawula, lan marga saka kaluputané para leluhur kawula, Yerusalem lan umat Paduka sampun dados cacadan tumrap sakehé wong ing sakubengé kawula. Mulane sapunika, dhuh Allah kawula, mugi midhangetaken pandonganipun abdi Paduka lan panyuwunanipun, lan mugi ndadosaken pasuryan Paduka padhang sumunar dhateng pasucèn Paduka ingkang sepi punika, marga saka Pangéran piyambak. Dhuh Allah kawula, mugi mirengna kalawan talinganing kuping Paduka, lan mugi miyarsakna; mugi membuka mripat Paduka, lan pirsaa karusakan kawula, sarta kutha ingkang kasebat kanthi asma Paduka; awit kawula ngaturaken panyuwunan kawula wonten ing ngarsanipun Paduka, boten awit saking kabeneran kawula piyambak, nanging awit sih-kawelasan Paduka ingkang ageng. Dhuh Pangéran, mugi mirengna; dhuh Pangéran, mugi ngapuntenana; dhuh Pangéran, mugi midhangetana lan tumindakna; sampun kendel, marga saka Paduka piyambak, dhuh

Allah kawula; awit kutha Paduka lan umat Paduka kasebat kanthi asma Paduka. Lan nalika kawula taksih ngandika, lan ndedonga, lan ngakoni dosa kawula lan dosané umat kawula Israel, sarta ngaturaké panyuwun kawula ana ing ngarsané Pangéran Allah kawula marga saka gunung suciné Allah kawula; inggih, nalika kawula taksih ngandika ana ing sajroning pandonga, wong lanang kang aran Gabriel, kang sampun kawula tingali ing wahyu nalika wiwitané, nalika katuntun mabur kanthi rikat, nrenyuh kawula nalika wayah pisungsung sonten. Lan piyambakipun maringi pangertosan dhateng kawula, lan ngandika kaliyan kawula, mangkéné: Dhuh Dhanièl, sapunika kawula medal supados maringi dhateng panjenengan kawicaksanan lan pangertosan. Dhanièl 9:2–22.